

ANEXO IV**Enfermidades de declaración obrigatoria**

- a) Influenza aviaria.
- b) Enfermidade de Newcastle.

ANEXO V**1. Control serolóxico para a detección de anticorpos da enfermidade de Newcastle en aves de curral**

1.º Toma de mostras de sangue. As aves de curral suxeitas ás condicións deste anexo procederán de mandas das que se obtivesen mostras de sangue procedentes de polo menos 60 aves tomadas ó azar e que fosen examinadas mediante a proba de inhibición da hemaglutinación (IH) de acordo co procedemento que figura no número 2.

2.º Procedemento: o establecido no capítulo IV do anexo II do Real decreto 1988/1993, do 12 de novembro, polo que se establecen medidas para a loita contra a enfermidade de Newcastle.

3.º Interpretación dos resultados. O antixeno utilizado influirá no nivel a partir do cal se considera que o soro é positivo: no caso de 4 unidades de hemaglutinación, un soro será positivo cando amose un título igual ou superior a 2⁴; tratándose de 8 unidades de hemaglutinación, o soro será positivo cando teña un título igual ou superior a 2³.

2. Illamento do virus da enfermidade de Newcastle en aves de matadoiro

As aves de curral suxeitas ás condicións deste anexo procederán de mandas que fosen sometidas a unha proba para detecta-la presenza do virus da enfermidade de Newcastle con resultados negativos, e sen que se illase ningún virus, de acordo co procedemento seguinte:

1.º Toma de mostras. Tomaranse como mínimo 60 mostras que inclúan hisopos de cloaca ou feces de cada unha das mandas.

2.º Tratamento das mostras. Non poderán xuntarse máis de cinco mostras. O seu tratamento efectuarase de conformidade cos números 2 e 3 do capítulo I do anexo II do Real decreto 1988/1993.

3.º Illamento do virus en ovos embrionados de aves de curral. Efectuarase de conformidade co capítulo II do anexo II do Real decreto 1988/1993.

ANEXO VI

Control serolóxico anual para a detección de anticorpos da enfermidade de Newcastle nas mandas de aves de curral de cría dos Estados membros ou das rexións dos Estados membros que alcanzasen o estatuto de Estado membro ou rexión que non practica a vacinación contra a enfermidade de Newcastle.

1. Toma de mostras de sangue. Unha vez ó ano, tomaranse mostras de tódalas mandas de aves de cría do seguinte modo: as mostras de sangue procederán de polo menos 60 aves tomadas ó azar e que fosen examinadas mediante a proba de inhibición da hemaglutinación (IH) de acordo co procedemento que figura no número 2.

2. Procedemento: o descrito no número 2 do anexo V deste real decreto.

3. Interpretación dos resultados. Segundo se establece no punto 1.3.º do anexo V deste real decreto.

ANEXO VII

Laboratorio nacional de referencia: Laboratorio Central de Veterinaria, de Madrid-Algete.

**MINISTERIO DE SANIDADE
E CONSUMO****23507** *CORRECCIÓN de erros do Real decreto 1662/2000, do 29 de setembro, sobre produtos sanitarios para diagnóstico «in vitro». («BOE» 306, do 22-12-2000.)*

Advertidos erros no texto do Real decreto 1662/2000, do 29 de setembro, sobre produtos sanitarios para diagnóstico «in vitro», publicado no «Boletín Oficial del Estado» suplemento número 10 en lingua galega, do 18 de outubro, procédese a efectuar as oportunas modificacións:

Na páxina 681, segunda columna, disposición adicional oitava, número 4, a), terceira liña, onde di: «... no anexo X e nos...», debe dicir: «... no anexo VII e nos...». E no número 4, b), última liña, onde di: «... do anexo X.», debe dicir: «... do anexo VII, con excepción do número 2.4.».

XEFATURA DO ESTADO**23659** *LEI ORGÁNICA 7/2000, do 22 de decembro, de modificación da Lei orgánica 10/1995, do 23 de novembro, do Código penal, e da Lei orgánica 5/2000, do 12 de xaneiro, reguladora da responsabilidade penal dos menores, en relación cos delitos de terrorismo. («BOE» 307, do 23-12-2000.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei orgánica

I

A lei é o instrumento máis valioso co que conta o Estado de dereito para que os dereitos e liberdades dos cidadáns proclamados pola Constitución sexan reais e efectivos.

Sendo isto especialmente relevante fronte ó terrorismo, os poderes públicos teñen que afrontar que os comportamentos terroristas evolucionan e buscan evadila aplicación das normas aproveitando as fendas e as complexidades interpretativas delas. Tanto máis se se considera que, canto máis avanza a sociedade gañando espazos de liberdade fronte ó terror, máis numerosas e variadas son as actuacións terroristas que tratan de evitar, atemorizando directamente a cada cidadán ou, no seu conxunto, os habitantes dunha poboación ou os membros dun colectivo social, político ou profesional, que se desenvolva con normalidade a convivencia democrática e que a propia sociedade se fortaleza e imponha a dita convivencia, erradicando as graves e ilexítimas conductas que a perturban.

Para lles dar unha resposta efectiva a estas necesidades desde o ordenamento xurídico, mediante os ins-

trumentos ordinarios que a nosa Constitución admite e demanda, a presente lei reforma algunhas das disposicións da Lei orgánica 10/1995, do 23 de novembro, do Código penal, así como da Lei 5/2000, do 12 de xaneiro, reguladora da responsabilidade penal dos menores, polas razóns e cos contidos que máis adiante se detallan.

A estrutura deste texto normativo é sinxela, cun primeiro artigo no que se conteñen tódalas modificacións que afectan o Código penal e un artigo segundo no que se detallan os cambios que afectan a Lei reguladora da responsabilidade penal dos menores.

II

Os preceptos do Código penal que se modifican son os artigos 40, 266, 346, 351, 504, 505, 551, 577, 578 e 579. Convén, sen embargo, referirse a eles examinando brevemente as liñas básicas que resumen a presente reforma.

En primeiro termo, cabe mencionala modificación do artigo 577, que se ocupa do denominado «terrorismo urbano». Na súa actual redacción, este artigo tipifica as accións dos que, sen pertenceren a banda armada, comparten os seus fins e contribúen a subverte-la orde constitucional ou a alterar gravemente a paz pública. A experiencia demostra, sen embargo, que estas previsións non están cumprindo o obxectivo perseguido. Por unha parte, porque os sucesos de terrorismo urbano só veñen considerados como tales no caso de que exista risco para a vida ou a integridade física das persoas. Por outra, porque a actual lexislación non facilita que se condene os que intervindo nestas accións portan, non xa os explosivos ou armas que provocan incendios ou estragos, senón soamente os compoñentes necesarios para provoca-la explosión.

Fronte a estas complexidades, a nova redacción do artigo 577, partindo de que, segundo se di agora expresamente, estas accións non se limitan a danar bens materiais individuais ou colectivos, senón que perseguen aterrorizar toda unha poboación ou colectivo para favorecer-los fins terroristas, poñendo con iso en dúbida valores constitucionais que, como o respecto á vida ou á dignidade das persoas ou á propia liberdade, deben ser obxecto da máxima protección, incorpora o delito de danos ó elenco dos enumerados no dito precepto e resolve as dúbidas interpretativas sobre a tenza de explosivos utilizados para cometer actos de terrorismo.

En lóxica consonancia con iso, modifícanse os artigos 266, 346 e 351 do propio Código, agravando os delitos de danos causados por incendio, explosión ou con risco para as persoas, cubrindo determinadas lagoas técnicas apreciadas na redacción actual.

III

A introducción dun novo tipo penal de exaltación do terrorismo no novo artigo 578 do Código penal diríxese a sancionalos que enaltezan ou xustifican por calquera medio de expresión pública ou difusión os delitos de terrorismo ou ós que participen na súa execución, ou a realización de actos que entrañen descrédito, menosprezo ou humillación das vítimas dos delitos terroristas ou dos seus familiares.

As accións que aquí se penalizan, con independencia do disposto no artigo 18 do propio Código, constitúen non só un reforzo e apoio a actuacións criminais moi graves e á sustentabilidade e perdurabilidade delas, senón tamén outra manifestación moi notoria de como por vías diversas xerará o terror colectivo para facer avanzar-los fins terroristas.

Non se trata, con toda evidencia, de prohibi-lo eloxio ou a defensa de ideas ou doutrinas, por máis que estas

se afasten ou mesmo poñan en cuestión o marco constitucional, nin, menos aínda, de prohibi-la expresión de opinións subxectivas sobre acontecementos históricos ou de actualidade. Polo contrario, trátase de algo tan sinxelo como persegui-la exaltación dos métodos terroristas, radicalmente ilexítimos desde calquera perspectiva constitucional, ou dos autores destes delitos, así como as condutas especialmente perversas dos que calumnian ou humillan as vítimas ó mesmo tempo que incrementan o horror dos seus familiares. Actos todos eles que producen perplexidade e indignación na sociedade e que merecen un claro reproche penal.

A incorporación deste novo delito no artigo 578 orixina a reforma dos anteriores artigos 578 e 579, que agora se refunden no novo artigo 579, con algunhas modificacións que se examinan a continuación.

IV

Tamén mediante a introducción de novos tipos penais se lles pretende outorgar maior protección xurídica ós membros das corporacións locais, lexitimamente elixidos, e ós plenos que celebran para o exercicio das funcións da corporación. Para tal fin, incorpórase un novo artigo 505 no Código penal, que vén sancionalas perturbacións graves que se provoquen nas sesións plenarias destas corporacións, e modifícase o número 2 do artigo 551 para definir como atentado á autoridade o realizado contra os membros delas, en termos similares á protección que o Código lles outorga ós membros doutras institucións.

Como consecuencia da inclusión do novo artigo 505, modifícase tamén o artigo 504, que agora refunde, en parágrafos separados, os anteriores artigos 504 e 505, sobre inxurias ou ameazas graves a diversas institucións.

Co mesmo propósito de reforza-las institucións democráticas e representativas e a dignidade da función que lexitimamente lle corresponde a quen resulta elixido polos seus concidadáns e coa finalidade de adecualas penas á natureza dos delitos cometidos, considerouse necesario limita-la posibilidade de que quen resulte condenado por delitos de terrorismo e que, por tanto, atentou gravemente contra a democracia e o propio Estado de dereito acceda inmediatamente a cargos públicos representativos. Para iso, a pena de inhabilitación absoluta, configurada no Código penal ata esta data como pena accesoria nos delitos de terrorismo, introdúcese como pena principal cunha duración de seis a vinte anos no punto segundo do novo artigo 579.

V

Finalmente, no artigo segundo desta lei, introdúcese unha modificación na Lei orgánica 5/2000, do 12 de xaneiro, de responsabilidade penal dos menores, que se traduce na incorporación dunha nova disposición adicional —e na consecuente modificación técnica dalgúns preceptos afectados pola dita disposición—, que ten por finalidade reforza-la aplicación dos principios inspiradores da citada lei ós menores implicados en delitos de terrorismo, así como conciliar tales principios con outros bens constitucionalmente protexidos ós que xa se fixo reiterada alusión nesta exposición e que aquí se ven particularmente afectados pola crecente participación de menores, non só nas accións de terrorismo urbano, senón no resto das actividades terroristas.

Non se trata, en consecuencia, de excepciónar da aplicación da Lei 5/2000 a estes menores, nin tampouco de aprazar ou gradua-la entrada en vigor dela, prevista para o vindeiro 13 de xaneiro de 2001, senón de establecer-las mínimas especialidades necesarias para que o xulgamento das condutas dos menores responsables

de delitos terroristas se realice nas condicións máis adecuadas á natureza dos supostos que se xulgan e á transcendencia deles para o conxunto da sociedade, mantendo, sen excepción, tódalas especiais garantías procesuais que, para os menores, estableceu a Lei 5/2000, e para que a aplicación das medidas rehabilitadoras, especialmente valiosas e complexas respecto de condutas que poñen radicalmente en cuestión os valores máis elementais da convivencia, poida desenvolverse en condicións ambientais favorables, con apoios técnicos especializados, e por un tempo suficiente para facer eficaz o proceso rehabilitador.

A iso responden a articulación na Audiencia Nacional dun xuíz central de Menores [alíneas a) e b)], a posible prolongación dos prazos de internamento [alínea c)] e a previsión da execución das medidas de internamento que a Audiencia acorde co apoio e control do persoal especializado que o Goberno poña á disposición e baixo dirección da propia Audiencia Nacional [alíneas c) e d)]. Todo iso, sen maiores modificacións das facultades que a Lei 5/2000 lles atribúe nestes procedementos a xuíces e fiscais, os cales manteñen unha ampla marxe para discriminar de acordo coa diferente gravidade das condutas o tempo de duración do internamento, e para flexibilizalo réxime do menor, mediante modificación, suspensión ou substitución da medida imposta, especialmente no que se refire ós menores de dezaseis anos.

Do mesmo modo que, segundo acaba de sinalarse, se considera conveniente establecer un tratamento diferenciado entre os menores de dezaseis anos e os de idades comprendidas entre os dezaseis e os dezaioito anos, consolídase o que, por outra parte, se deduce xa do disposto no artigo 4 da Lei reguladora da responsabilidade penal dos menores, como é que non procede aplicarlle-la dita norma ós mozos maiores de dezaioito anos.

Por último, e como consecuencia das modificacións da Lei 5/2000, previstas nesta lei, relativas ó Xulgado Central de Menores, os artigos terceiro e cuarto modifican, respectivamente, a Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do poder xudicial, e a Lei 38/1988, do 28 de decembro, de demarcación e de planta xudicial.

Artigo primeiro. *Modificacións da Lei orgánica 10/1995, do 23 de novembro, do Código penal.*

Os artigos 40, 266, 346, 351, 504, 505, 551, 577, 578 e 579 da Lei orgánica 10/1995, do 23 de novembro, do Código penal, modifícanse nos seguintes termos:

Primeiro. Modifícase o artigo 40, que queda redactado nos seguintes termos:

«A pena de inhabilitación absoluta terá unha duración de seis a vinte anos, salvo o que excepcionalmente dispoñan outros preceptos deste código; as de inhabilitación especial, de seis meses a vinte anos; a de suspensión de emprego ou cargo público, de seis meses a seis anos; a de privación do dereito a conducir vehículos con motor e ciclomotores e a de privación do dereito á tenza e porte de armas, de tres meses a dez anos; a de privación do dereito a residir ou acudir a determinados lugares, de seis meses a cinco anos, e a de traballos en beneficio da comunidade, de un día a un ano.»

Segundo. Modifícase o artigo 266, que queda redactado nos seguintes termos:

«1. Será castigado coa pena de prisión de un a tres anos quen cometa os danos previstos no artigo 263 mediante incendio, ou provocando

explosións ou utilizando calquera outro medio de similar potencia destructiva, ou poñendo en perigo a vida ou a integridade das persoas.

2. Será castigado coa pena de prisión de tres a cinco anos e multa de doce a vinte catro meses quen cometa os danos previstos no artigo 264, en calquera das circunstancias mencionadas no número anterior.

3. Será castigado coa pena de prisión de catro a oito anos quen cometa os danos previstos nos artigos 265, 323 e 560, en calquera das circunstancias mencionadas no número 1 deste artigo.

4. En calquera dos supostos previstos nos números anteriores, cando se cometan os danos concorrendo a provocación de explosións ou a utilización doutros medios de similar potencia destructiva e, ademais, se poña en perigo a vida ou a integridade das persoas, a pena imporase na súa metade superior.

En caso de incendio será de aplicación o disposto no artigo 351.»

Terceiro. Engádeselle ó artigo 346 o seguinte inciso, ó final do seu parágrafo primeiro:

«Cando non concorran tal perigo, castigaranse como danos previstos no artigo 266 deste código.»

Cuarto. Engádeselle ó artigo 351 un segundo parágrafo, do seguinte teor:

«Cando non concorran tal perigo para a vida ou a integridade física das persoas, os feitos castigaranse como danos previstos no artigo 266 deste código.»

Quinto. Modifícase o artigo 504, que queda redactado nos seguintes termos:

«1. Incurrirán na pena de multa de doce a dezaioito meses os que calumnien, inxurien ou ameacen gravemente o Goberno da Nación, o Consello Xeral do Poder Xudicial, o Tribunal Constitucional, o Tribunal Supremo, ou o Consello de Goberno ou o Tribunal Superior de Xustiza dunha comunidade autónoma.

O culpable de calumnias ou inxurias conforme o disposto no parágrafo anterior quedará exento de pena se se dan as circunstancias previstas, respectivamente, nos artigos 207 e 210 deste código.

Imporáselle-la pena de prisión de tres a cinco anos ós que empreguen forza, violencia ou intimidación para lles impedir ós membros dos ditos organismos asistiren ás súas respectivas reunións.

2. Os que inxurien ou ameacen gravemente os exércitos, clases ou corpos e forzas de seguridade serán castigados coa pena de multa de doce a dezaioito meses.

O culpable das inxurias previstas no parágrafo anterior quedará exento de pena se se dan as circunstancias descritas no artigo 210 deste código.»

Sexto. Modifícase o artigo 505, que queda redactado nos seguintes termos:

«Incurrirán na pena de prisión de seis meses a un ano os que, sen seren membros da corporación local, perturben de forma grave a orde dos seus plenos impedindo o desenvolvemento da orde do día prevista, a adopción de acordos ou causen desordes que teñan por obxecto manifesta-lo apoio a bandas armadas, organizacións ou grupos terroristas.»

Sétimo. Modifícase o número 2 do artigo 551, que queda redactado nos seguintes termos:

«2. Malia o previsto no número anterior, se a autoridade contra a que se atente é membro do Goberno, dos consellos de goberno das comunidades autónomas, do Congreso dos Deputados, do Senado ou das asembleas lexislativas das comunidades autónomas, das corporacións locais, do Consello Xeral do Poder Xudicial ou maxistrado do Tribunal Constitucional, imporase a pena de prisión de catro a seis anos e multa de seis a doce meses.»

Oitavo. Modifícase o artigo 577, que queda redactado nos seguintes termos:

«Os que, sen pertenceren a banda armada, organización ou grupo terrorista, e coa finalidade de subverteren a orde constitucional ou de alteraren gravemente a paz pública, ou de contribuíren a estes fins atemorizando os habitantes dunha poboación ou os membros dun colectivo social, político ou profesional, cometan homicidios, lesións das tipificadas nos artigos 147 a 150, detencións ilegais, secuestros, ameazas ou coaccións contra as persoas, ou leven a cabo calquera delito de incendios, estragos, danos dos tipificados nos artigos 263 a 266, 323 ou 560, ou tenza, fabricación, depósito, tráfico, transporte ou subministración de armas, municións ou substancias ou aparellos explosivos, inflamables, incendiarios ou asfixiantes, ou dos seus compoñentes, serán castigados coa pena que corresponda ó feito cometido na súa metade superior.»

Noveno. Modifícase o artigo 578, que queda redactado nos seguintes termos:

«O enalteceamento ou a xustificación por calquera medio de expresión pública ou difusión dos delitos comprendidos nos artigos 571 a 577 deste código ou de quen participase na súa execución, ou a realización de actos que entrañen descrédito, menosprezo ou humillación das vítimas dos delitos terroristas ou dos seus familiares castigarase coa pena de prisión de un a dous anos. O xuíz tamén poderá acordar na sentenza, durante o período de tempo que este sinale, algunha ou algunhas das prohibicións previstas no artigo 57 deste código.»

Décimo. Modifícase o artigo 579, que queda redactado nos seguintes termos:

«1. A provocación, a conspiración e a proposición para comete-los delitos previstos nos artigos 571 a 578 castigaranse coa pena inferior en un ou en dous graos á que corresponda, respectivamente, ós feitos previstos nos artigos anteriores.

2. Os responsables dos delitos previstos nesta sección, sen prexuízo das penas que correspondan de acordo cos artigos precedentes, serán tamén castigados coa pena de inhabilitación absoluta por un tempo superior entre seis e vinte anos ó da duración da pena de privación de liberdade imposta, se é o caso, na sentenza, atendendo proporcionalmente á gravidade do delito, o número dos cometidos e as circunstancias que concorran no delincente.

3. Nos delitos previstos nesta sección, os xuíces e tribunais, razoándoo en sentenza, poderán impoñer a pena inferior en un ou en dous graos

á sinalada pola lei para o delito de que se trate, cando o suxeito abandone voluntariamente as súas actividades delictuosas e se presente ás autoridades confesando os feitos en que participou e ademais colabore activamente con estas para impedir a produción do delito ou coaduxve eficazmente á obtención de probas decisivas para a identificación ou captura doutros responsables ou para impedir a actuación ou o desenvolvemento de bandas armadas, organizacións ou grupos terroristas ós que pertenceu ou cos que colaborou.»

Artigo segundo. *Modificación da Lei orgánica 5/2000, do 12 de xaneiro, reguladora da responsabilidade penal dos menores.*

Modifícanse os artigos 7 e 9 e incorpórase unha disposición adicional na Lei orgánica 5/2000, do 12 de xaneiro, reguladora da responsabilidade penal dos menores, nos seguintes termos:

Primeiro. Engádeselle unha nova alínea n) ó número 1 do artigo 7, coa seguinte redacción:

«n) Inhabilitación absoluta. De conformidade co previsto na disposición adicional cuarta, a medida de inhabilitación absoluta produce a privación definitiva de tódolos honores, empregos e cargos públicos sobre o que recaía, aínda que sexan electivos; así como a incapacidade para obter os mesmos ou calquera outro honor, cargo ou emprego público, e a de ser elixido para cargo público, durante o tempo da medida.»

Segundo. Os parágrafos primeiro e terceiro da regra 5.ª do artigo 9 quedan redactados nos seguintes termos:

«5.ª Excepcionalmente, cando os supostos previstos na regra anterior revistan extrema gravidade, apreciada expresamente na sentenza, o xuíz terá que impoñer unha medida de internamento de réxime cerrado de un a cinco anos de duración, complementada sucesivamente por outra medida de liberdade vixiada con asistencia educativa ata un máximo doutros cinco anos. Só poderá facerse uso do disposto nos artigos 14 e 51.1 desta lei unha vez transcorrido o primeiro ano de cumprimento efectivo da medida de internamento. Todo iso sen prexuízo do previsto na disposición adicional cuarta.»

«Para os efectos deste artigo, entenderanse sempre supostos de extrema gravidade aqueles nos que se aprecie reincidencia.»

Terceiro. Introdúcese unha nova disposición adicional cuarta na Lei orgánica 5/2000, do 12 de xaneiro, reguladora da responsabilidade penal dos menores, coa seguinte redacción:

«Disposición adicional cuarta. *Aplicación ós delitos previstos nos artigos 138, 139, 179, 180, 571 a 580 e aqueles sancionados no Código penal con pena de prisión igual ou superior a quince anos.*

1. O disposto no artigo 4 desta lei orgánica non será de aplicación ós maiores de dezoito anos imputados na comisión dos delitos a que se refire esta disposición adicional.

2. Os imputados na comisión dos delitos mencionados no número anterior, menores de dezoito

anos, aplicaráselle-las disposicións da presente lei orgánica, coas seguintes especialidades:

a) A competencia para coñecer dos delitos previstos nos artigos 571 a 580 do Código penal corresponderalle ó Xulgado Central de Menores da Audiencia Nacional, os autos e sentencias do cal poderán ser obxecto de recurso de apelación ante a sala correspondente da propia Audiencia. Contra as sentencias dictadas en apelación pola Audiencia Nacional poderase recorrer en casación conforme o disposto no artigo 42 desta lei orgánica. O Goberno promoverá a necesaria adecuación da estrutura da Audiencia Nacional, conforme o previsto na disposición derradeira segunda, número 1, desta lei orgánica.

b) Os procedementos competencia da Audiencia Nacional non poderán ser obxecto de acumulación con outros procedementos instruídos no ámbito da xurisdicción de menores, sexan ou non os mesmos os suxeitos imputados.

c) Cando algún dos feitos cometidos sexa dos previstos nesta disposición adicional e o responsable do delito sexa maior de dezaseis anos, o xuíz impondrá unha medida de internamento en réxime cerrado de un a oito anos, complementada, se é o caso, por outra medida de liberdade vixiada, ata un máximo de cinco anos, co cumprimento dos requisitos establecidos no parágrafo segundo da regra 5.ª do artigo 9 desta lei orgánica. Neste suposto só poderá facerse uso das facultades de modificación, suspensión ou substitución da medida imposta ás que se refiren os artigos 14, 40 e 51.1 desta lei orgánica, cando vaia transcorrido, polo menos, a metade da duración da medida de internamento imposta.

Se os responsables destes delitos son menores de dezaseis anos, o xuíz impondrá unha medida de internamento en réxime cerrado de un a catro anos, complementada, se é o caso, por outra medida de liberdade vixiada, ata un máximo de tres anos, co cumprimento dos requisitos establecidos no parágrafo segundo da regra 5.ª do artigo 9 desta lei orgánica.

Malia o previsto nos dous parágrafos anteriores, a medida de internamento en réxime cerrado poderá alcanzar unha duración máxima de dez anos para os maiores de dezaseis anos e de cinco anos para os menores desa idade, cando sexan responsables de máis dun delito, algún dos cales estea cualificado como grave e sancionado con pena de prisión igual ou superior a quince anos dos delitos de terrorismo comprendidos entre os artigos 571 a 580 do Código penal.

Cando se trate dos delitos previstos nos artigos 571 a 580, o xuíz, sen prexuízo doutras medidas que correspondan consonte esta lei orgánica, tamén impondrá a medida de inhabilitación absoluta por un tempo superior entre catro e quince anos ó da duración da medida de internamento en réxime cerrado imposta, atendendo proporcionalmente á gravidade do delito, ó número dos cometidos e ás circunstancias que concorran no menor.

d) A execución da detención preventiva, das medidas cautelares de internamento ou das medidas impostas na sentenza levarase a cabo nos establecementos e co control do persoal especializado que o Goberno poña á disposición da Audiencia Nacional, se é o caso, mediante convenio coas comunidades autónomas.

e) A execución das medidas impostas polo xuíz central de Menores ou pola sala correspondente da Audiencia Nacional será preferente sobre as impostas, se é o caso, por outros xuíces ou salas de Menores.

f) Os feitos delictuosos e as medidas previstas nesta disposición prescribirán consonte as normas contidas no Código penal.

g) A referencia do último inciso do número 4 do artigo 17 e cantas outras se conteñen na presente lei ó xuíz de Menores entenderanse feitas ó xuíz central de Menores no que afecta os menores imputados por calquera dos delitos a que se refiren os artigos 571 a 580 do Código penal.»

Cuarto. Introdúcese unha nova disposición adicional quinta na Lei orgánica 5/2000, do 12 de xaneiro, reguladora da responsabilidade penal dos menores, coa seguinte redacción:

«Disposición adicional quinta.

O Goberno, dentro do prazo de cinco anos desde a entrada en vigor desta lei orgánica, remitiralle ó Congreso dos Deputados un informe no que se analizarán e avaliarán os efectos e as consecuencias da aplicación da disposición adicional cuarta.»

Artigo terceiro. *Modificación da Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do Poder Xudicial.*

Modifícanse os artigos 65 e 96 da Lei orgánica 6/1985, do 1 de xullo, do Poder Xudicial, nos seguintes termos:

Primeiro. Modifícase o número 5.º do artigo 65, que queda redactado da seguinte maneira:

«Dos recursos establecidos na lei contra as sentencias e outras resolucións dos xulgados centrais do Penal, dos xulgados centrais de Instrucción e do Xulgado Central de Menores.»

Segundo. Introdúcese un segundo número no artigo 96, co contido que a continuación se recolle, pasando o actual contido do dito artigo a constituír un novo número 1:

«1. En cada provincia, con xurisdicción en toda ela e sede na súa capital, haberá un ou máis xulgados de Menores. Non obstante, cando o volume de traballo o aconselle, poderán establecerse xulgados de Menores que estendan a súa xurisdicción ou ben a un partido determinado ou agrupación de partidos, ou ben a dúas ou máis provincias da mesma comunidade autónoma. Tomarán o seu nome da poboación onde radique a súa sede.

2. Na vila de Madrid, con xurisdicción en toda España, haberá un Xulgado Central de Menores, que coñecerá das causas que lle atribúa a lexislación reguladora da responsabilidade penal dos menores.»

Artigo cuarto. *Modificación da Lei 38/1988, do 28 de decembro, de demarcación e de planta xudicial.*

Modifícanse os artigos 1, 6, 19 e 61 da Lei 38/1988, do 28 de decembro, de demarcación e de planta xudicial, nos seguintes termos:

Primeiro. Modifícase o artigo 1, que queda redactado da seguinte maneira:

«O Tribunal Supremo, a Audiencia Nacional, os xulgados centrais de Instrucción, os xulgados cen-

trais do Penal, os xulgados centrais do Contencioso-Administrativo e o Xulgado Central de Menores teñen xurisdicción en toda España.»

Segundo. Modifícase o artigo 6, que queda redactado da seguinte maneira:

«O Tribunal Supremo, a Audiencia Nacional, os xulgados centrais de Instrucción, os xulgados centrais do Penal, os xulgados centrais do Contencioso-Administrativo e o Xulgado Central de Menores teñen a súa sede na vila de Madrid.»

Terceiro. Modifícase o artigo 19, que queda redactado da seguinte maneira:

«1. A planta do Xulgado Central de Menores e dos xulgados de Menores é a establecida no anexo XI desta lei.

2. O Xulgado Central de Menores e os xulgados de Menores deberán ser servidos por maxistrados.

3. A provisión do Xulgado Central de Menores e dos xulgados de Menores faise mediante concurso, que se resolve a favor dos que acrediten a especialización correspondente na Escola Xudicial e teñan mellor posto no escalafón e, no seu defecto, a favor dos maxistrados con mellor posto no escalafón.»

Cuarto. Modifícase o artigo 61, que queda redactado da seguinte maneira:

«1. Os xulgados de Menores terán a competencia establecida na lexislación reguladora da responsabilidade penal dos menores.

2. As audiencias provinciais coñecerán dos recursos interpostos contra as resolucións dos xulgados de Menores no ámbito da súa respectiva provincia, sen prexuízo do disposto na lexislación reguladora da responsabilidade penal dos menores para a Audiencia Nacional.»

Quinto. Modifícase parcialmente o anexo XI da Lei 38/1988, do 28 de decembro, no sentido de incorporar a el un Xulgado Central de Menores.

Disposición adicional única.

Tódolos preceptos contidos na presente lei teñen carácter orgánico, con excepción do disposto no artigo cuarto, que ten carácter ordinario.

Disposición derradeira única. *Entrada en vigor.*

Esta lei orgánica entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado», con excepción do disposto no seu artigo segundo, que entrará en vigor o día en que o faga a Lei orgánica 5/2000, do 12 de xaneiro, reguladora da responsabilidade penal dos menores.

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei orgánica.

Madrid, 22 de decembro de 2000.

JUAN CARLOS R.

23660 LEI ORGÁNICA 8/2000, do 22 de decembro, de reforma da Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, sobre dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa integración social. («BOE» 307, do 23-12-2000.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei orgánica.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

I

O 12 de xaneiro de 2000 publicouse no Boletín Oficial del Estado a Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, sobre dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa integración social, e detectáronse durante a súa vixencia aspectos nos que a realidade do fenómeno migratorio supera as previsións da norma.

O mesmo tempo, a nosa normativa debe ser conforme cos compromisos asumidos por España, concretamente, coas conclusións adoptadas polos xefes de Estado e de Goberno dos estados membros da Unión Europea os días 16 e 17 de outubro de 1999 en Tampere, sobre a creación dun espacio de liberdade, seguridade e xustiza.

A reforma da Lei orgánica 4/2000 parte da situación e características da poboación estranxeira en España, non só na actualidade, senón de cara ós anos vindeiros, regulándose a inmigración desde a consideración desta como un feito estrutural que converteu España nun país de destino dos fluxos migratorios e, pola súa situación, tamén nun punto de tránsito cara a outros estados, nos que os controis fronteirizos nas rutas desde o noso foron eliminados ou reducidos substancialmente.

Por outra parte, esta normativa forma parte dun deseño global e coordinado no tratamento do fenómeno migratorio en España, que considera desde unha visión ampla tódolos aspectos vinculados a el, e, por iso, non só desde unha única perspectiva, como poida se-la do control de fluxos, a da integración dos residentes estranxeiros, ou a do codesenvolvemento dos países de orixe, senón todas elas conxuntamente.

II

A presente lei orgánica contén tres artigos. O primeiro dedícase á modificación do articulado da Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, sobre dereitos e liberdades dos estranxeiros en España e a súa integración social, mentres que o artigo segundo modifica a disposición adicional única, engadindo unha nova disposición adicional, e o terceiro adecua os títulos e capítulos desta á reforma efectuada.

A Lei orgánica 4/2000, do 11 de xaneiro, conserva a súa estrutura articulada en torno a un título preliminar dedicado a disposicións xerais e onde aparece concretado o ámbito da súa aplicación, catro títulos, e péchase coas oportunas disposicións adicionais, transitorias, derogatorias e derradeiras. O título I recolle os artigos dedicados ós «Dereitos e liberdades dos estranxeiros», título II sobre «Réxime xurídico dos estranxeiros», título III «Das infraccións en materia de estranxeiría e o seu réxime sancionador» e finalmente o título IV relativo á «Coordinación dos poderes públicos en materia de inmigración».